

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Hany Pipkové a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **G. P. T.**, bytem K., zastoupeného JUDr. Richardem Třeštíkem, advokátem se sídlem Masarykova 43, Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutím Finančního ředitelství pro hl. m. Prahu ze dne 8.11.2012, č.j. 16460/12-1400-107019, ze dne 7.11.2012, č.j. 16461/12-1400-107019, ze dne 12.11.2012, č.j. 16462/12-1400-107019, ze dne 7.11.2012, č.j. 16463/12-1400-107019, ze dne 7.11.2012, č.j. 16464/12-1400-107019,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedených rozhodnutí Finančního ředitelství pro hl. m. Prahu, jimiž byla zamítnuta odvolání žalobce a současně byla potvrzena rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 5 ze dne 22.6.2012, č.j. 482797/12/005964107577, ze dne 21.6.2012, č.j. 482774/12/005964107577, ze dne 21.6.2012, č.j. 482737/12/005964107577, ze dne 22.6.2012, č.j. 482791/12/005964107577 a ze dne 21.6.2012, č.j. 482780/12/005964107577, kterými byla pro opožděnost zamítnuta odvolání žalobce proti platebním výměrům Finančního úřadu pro Prahu 5 na daň darovací ze dne 9.4.2004, č.j. 161864/04/005964/6973, č.j. 161920/04/005964/6973, č.j. 161956/04/005964/6973, č.j. 161975/04/005964/6973 a č.j. 161995/04/005964/6973, a odvolací řízení byla zastavena.

Žalobce v žalobě namítl, že platební výměry neobsahují jeho správné rodné číslo, a proto tato rozhodnutí s odkazem na ust. § 32 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků jsou

neplatná. Žalovaný byl proto povinen z moci úřední tato rozhodnutí, jakož i rozhodnutí navazující, jakož i napadená, prohlásit za nicotná, což však neučinil.

Dále žalobce namítl, že neměl možnost seznámit se s celou částí daňových spisů, která se týká jeho práv a povinností. Daňové poradkyni byly předloženy správcem daně daňové spisy neúplné – neobsahovaly obálky dokládající předání zásilek obsahujících platební výměry k poštovní přepravě, uložení těchto zásilek a vrácení těchto zásilek zpět. Jelikož správce daně je povinen podle ust. § 31 odst. 8 písm. a) zákona o správě daní a poplatků prokázat řádné doručení písemností, žalobce namítl, že bylo zásadním způsobem porušeno jeho právo na nahlížení do daňového spisu vyplývající z ust. § 23 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků. Žalobce je přesvědčen, že důkazní břemeno je povinen správce daně slnit tak, že žalobci umožní s příslušnými důkazy se seznámit. Skutečnost, že žalobce měl možnost seznámit se s existencí důkazů o řádném doručení platebních výměrů až z odůvodnění napadených rozhodnutí, znamená znemožnění řádně chránit v daňovém řízení oprávněné zájmy žalobce, což je v rozporu s ust. § 2 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků.

Co se týče následného doručování veřejnou vyhláškou, žalobce konstatuje, že ze stejnopisu veřejné vyhlášky vyvěšené na úřední desce správce daně a Městské části pro Prahu 13 vyplývá, že na tomto stejnopisu není doloženo, kdy byla vyhláška vyvěšena a kdy byla sejmuta; nelze tedy považovat tuto listinu za důkaz doručení platebních výměrů žalobci. Na předmětném dokumentu taktéž není označeno místo uložení písemnosti s jejím přesným označením – v záhlaví listiny je označení finančního úřadu čárovým kódem částečně zakryto. Není tedy zřejmé, na jaké adrese Finanční úřad pro Prahu 5 sídlí. Žalobce taktéž nebyl na veřejné vyhlášce dostatečně jako adresát určen, neboť označení adresáta postrádá datum narození, rodné číslo či daňové identifikační číslo.

Na základě uvedených skutečností proto žalobce uzavřel, že správce daně ani žalovaný neprokázali, že písemnost obsahující platební výměry byly žalobci řádně doručeny, a proto jím podaná odvolání nemohou být opožděně podaná.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobou napadená rozhodnutí jsou v souladu s ust. § 102 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, řádně zdůvodněna. Žalovaný uvedl důvody výroku rozhodnutí, vypořádal se s návrhy a námitkami uplatněnými žalobcem. Nejprve popsal skutkový stav, z jakých pramenů a dokladů vycházel při posuzování předmětných skutečností a následně rozebral námitky žalobce v odvolání a zaujal k tomu své stanovisko s využitím odkazů na příslušné ustanovení zákona. Podle žalovaného z odůvodnění předmětných rozhodnutí vyplývá jednoznačný, jasný, srozumitelný a přezkoumatelný závěr, který svědčí pro výrok rozhodnutí a je s ním obsahově zcela v souladu. Rozhodnutím žalovaného, která byla vydaná v rámci odvolacího řízení, neschází žádná z podstatných náležitostí upravených v § 102 daňového řádu.

K námitce žalobce o neplatnosti a nicotnosti předmětných rozhodnutí žalovaný uvedl, že dle ust. § 264 odst. 9 daňového řádu u rozhodnutí vydaného do dne nabytí účinnosti tohoto zákona lze osvědčit neplatnost podle dosavadních právních předpisů, pouze pokud jsou současně splněny podmínky pro nicotnost rozhodnutí podle tohoto zákona. To znamená, že je připuštěno zjištění a prohlášení nicotnosti rozhodnutí za podmínek stanovených v ust. § 105 odst. 2 daňového řádu. Záměrem zákonodárce bylo vyloučit, aby byla osvědčena neplatnost takových rozhodnutí, jejichž vady nedosahují intenzity, pro něž by bylo možno podle nové úpravy deklarovat jejich nicotnost. Neplatnost rozhodnutí lze tedy vyslovit jenom tehdy, budou-li současně naplněny podmínky pro prohlášení nicotnosti rozhodnutí upravené v § 105

odst. 2 daňového řádu. Nicotnost rozhodnutí je důsledkem některých vad, které způsobují, že již nelze vůbec hovořit o rozhodnutí, právě proto ji musí správce daně zjišťovat z moci úřední a může ji prohlásit kdykoliv, a to s účinky *ex tunc* (od počátku). V případě nicotných rozhodnutí nemá jít o případy rozhodnutí vadných z důvodu „pouhé“ nezákonnosti nebo věcné nesprávnosti, neboť takové vady rozhodnutí jsou odstranitelné, ale o natolik intenzivní vady, že již takový akt nelze vůbec za rozhodnutí považovat a proto nelze nicotnost napravovat změnou nebo zrušením rozhodnutí. Na základě výše uvedených skutečností nelze považovat rozhodnutí žalovaného za nicotné.

Pokud žalobce argumentuje tím, že správce daně prvního stupně vydal platební výměry v rozporu s ust. § 32 odst. 2 písm. c) zákona o správě daní, protože na platebních výměrech byl nepřesně označen příjemce rozhodnutí, když místo přiděleného rodného čísla X, bylo na platebních výměrech uvedeno chybné číslo Y, žalovaný k této námitce uvedl, že dle ust. § 33 odst. 12 zákona o správě daní správce daně přidělí zaregistrovanému daňovému subjektu daňové identifikační číslo a o provedené registraci mu vydá osvědčení. Podle ust. § 33 odst. 13 zákona o správě daní daňové identifikační číslo obsahuje kromě kódu také kmenovou část, kterou tvoří obecný identifikátor. Obecným identifikátorem je u fyzické osoby rodné číslo, popřípadě jiný obecný identifikátor, stanoví-li tak zvláštní zákon, a u právnické osoby identifikační číslo. Není-li obecný identifikátor daňovému subjektu přidělen, přidělí správce daně vlastní identifikátor. Takhle se postupuje v situaci, kdy cizinec nemá rodné číslo, které by se mohlo stát podkladem pro vznik obecného indikátoru a je mu přiděleno číslo z číselné řady jednotné celostátní databáze čísel. V době registrace žalobce nebylo možno prověřit platnost rodného čísla a bylo proto vygenerováno vlastní číslo plátce. Přidělení tohoto čísla v rozhodnutí o registraci má vždy konstitutivní charakter a daňový subjekt je povinen používat přidělené číslo (DIČ) v případech týkajících se daňových povinností, a to jak při komunikaci se správcem daně, tak i v případě obchodního styku, pokud tak zákon stanoví. V případě žalobce byla následně při zjištění rodného čísla provedena globální změna DIČ na RČ. Z výše uvedeného je zřejmé, že žalovaný i správce daně prvního stupně postupoval zcela v souladu se zákonem a vydal rozhodnutí, která obsahovala všechny podstatné náležitosti, včetně přesného označení příjemce.

Žalobce v replice konstatoval, že termín „přesné označení daňového subjektu“ je podle žalobce třeba chápat tak, že označuje konkrétní osobu (právnickou či fyzickou) způsobem, který s vysokou pravděpodobností neumožňuje zaměnit označenou osobu s osobou jinou nebo označit více osob současně. Tento požadavek je zvláště aktuální zejména u cizinců, kdy např. u občanů Vietnamské socialistické republiky, je označení jménem a příjmením ve spojení s adresou naprosto nedostatečné a případnou záměnu konkrétních osob nevylučuje. Žalobce odkazuje na Živnostenský rejstřík, ve kterém jsou registrováni dva podnikatelé, mající jméno P. T. G. Na napadených platebních výměrech správce daně je jeho identifikace jednoznačně chybná, neboť jeho rodné číslo je X, nikoliv Y. Jestliže druhým uvedeným údajem správce daně mínil svůj identifikátor, není to na napadených platebních výměrech uvedeno, naopak uvedený údaj je označen jako „RČ POPLATNÍKA“. Na veřejné vyhlášce oznámení o uložení písemnosti podobný údaj zcela chybí. Vlastní identifikátor správce daně lze charakterizovat jako administrativně-technickou pomůcku, jejíž funkcí je umožnit či usnadnit evidenci a správu daňových povinností a komunikaci mezi daňovým subjektem a správcem daně. Nelze proto daňovému identifikačnímu číslu odlišnému od obecného identifikátoru, byť bylo přiděleno konstitutivním rozhodnutím o registraci, přičítat stejný význam jako obecnému identifikátoru, kterým je v případě fyzických osob rodné číslo. Přidělování a evidence rodných čísel jsou upraveny zákonem č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a rodných číslech a o změně některých zákonů (zákon o evidenci obyvatel), ve znění

pozdějších předpisů, a tato zákonná úprava zaručuje, aby při použití rodného čísla jako jedinečného a nezaměnitelného identifikátoru nemohlo dojít k záměně dvou fyzických osob či pochybnostem, zda se o konkrétní fyzickou osobu jedná. Přidělování vlastního identifikačního čísla správcem daně vyplývá pouze z vnitřních postupů správce daně, který takové záruky rozhodně neposkytuje. Žalobce popřel, že by ho správce daně vyrozuměl o přidělení uvedeného identifikátoru a poukázal na důkazní břemeno správce daně.

Ze správního spisu vyplývají následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Z doručenek založených ve správním spisu vyplývá, že platební výměry Finančního úřadu pro Prahu 5 na daň darovací ze dne 9.4.2004, č.j. 161864/04/005964/6973, č.j. 161920/04/005964/6973, č.j. 161956/04/005964/6973, č.j. 161975/04/005964/6973 a č.j. 161995/04/005964/6973, byly žalobci (adresát G. P. T., nar. X) doručovány prostřednictvím provozovatele poštovních služeb České pošty, s.p. do vlastních rukou na adresu A. Jelikož žalobce nebyl zastížen, byla zásilka uložena dne 16.4.2004, následně vrácena odesílateli dne 3.5.2004. Zásilka byla znovu doručována na totožnou adresu, dne 10.5.2004 byla následně z důvodu nezastížení adresáta uložena a dne 25.5.2004 vrácena odesílateli.

Předmětné platební výměry byly taktéž doručovány veřejnou vyhláškou v souladu s ust. § 19 zákona o správě daní a poplatků. Z veřejné vyhlášky Finančního úřadu pro Prahu 5 o oznámení uložení písemnosti ze dne 26.4.2004, založené ve správním spisu, vyplývá, že tato byla vyvěšena na Finančním úřadu pro Prahu 5 dne 11.5.2004 a sejmuta dne 26.5.2004, taktéž byla vyvěšena na Úřadu městské části Praha 13 dne 7.5.2004 a sejmuta dne 24.5.2004.

Na základě žádosti správce daně Ministerstvo vnitra dne 29.6.2012 poskytlo osobní údaje z agendového informačního systému evidence obyvatel, dle kterých měl žalobce od 2.4.1997 dlouhodobý pobyt vízového cizince na adrese P., od 31.5.2005 měl žalobce dlouhodobý pobyt vízového cizince na adrese P.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud při splnění podmínek podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. o podané žalobě rozhodl, aniž nařizoval ústní jednání.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Podstatou sporu mezi účastníky řízení je posouzení otázky, zda správce daně při svých rozhodnutích vydaných podle ust. § 49 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, a poté i žalovaný při zamítnutí odvolání proti těmto rozhodnutím, došli ke správnému závěru, že odvolání žalobce proti platebním výměrům Finančního úřadu pro Prahu 5 na daň darovací ze dne 9.4.2004, č.j. 161864/04/005964/6973, č.j. 161920/04/005964/6973, č.j. 161956/04/005964/6973, č.j. 161975/04/005964/6973 a č.j. 161995/04/005964/6973, byla učiněna opožděně, či nikoliv.

Podle ust. § 17 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků *správce daně doručuje úřední písemnosti zpravidla poštou. Tyto písemnosti může však doručit i svými pracovníky.*

Podle odstavce 2 téhož ustanovení *se doručuje v bytě, provozovně, obchodní místnosti, kanceláři anebo pracovním místě, kde se osoba, již má být doručeno (dále jen "příjemce"), zdržuje. Písemnosti určené daňovému poradci se doručují v jeho kanceláři. Doručení mimo tyto místnosti je platné, nebylo-li přijetí odepřeno.*

Podle odstavce 5 téhož ustanovení *nebyl-li adresát písemnosti, která má být doručena do vlastních rukou, zastížen, uloží doručovatel písemnost v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence nebo u obecního úřadu a příjemce o tom vhodným způsobem vyrozumí. Nevyzvedne-li si příjemce písemnost do 10 dnů od uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i když se příjemce o uložení nedozvěděl. Doručující orgán po marném uplynutí této lhůty vhodí písemnost do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky, ledaže správce daně i bez návrhu vyloučí vhození písemnosti do schránky. Není-li takové schránky, písemnost se vrátí odesílajícímu správci daně a vyvěsí se o tom sdělení na úřední desce správce daně.*

Podle odstavce 12 téhož ustanovení *dokladem o doručení písemnosti příjemci je řádně vyplněná doručenka. Jsou-li o doručení pochybnosti anebo není-li doručenka, lze doručení prokázat jiným vhodným způsobem.*

Podle ust. § 19 odst. 1 *není-li správci daně znám pobyt nebo sídlo příjemce, doručí písemnost veřejnou vyhláškou, pokud není ustanoven zástupce podle § 10 odst. 2. Stejně se postupuje i v případě, že se adresát písemnosti na místě svého pobytu, sídla nebo adrese pro doručování, které ohlásil správci daně, nezdržuje.*

Ze správního spisu vyplývá, že předmětné platební výměry na daň darovací byly správcem daně prostřednictvím poštovních služeb doručovány v dubnu 2004 na adresu A.; zásilka byla uložena dne 16.4.2004 a vrácena odesílateli dne 3.5.2004. Platební výměry tak byly doručovány správně na adresu dlouhodobého pobytu vízového cizince - žalobce, jak bylo prokázáno údaji poskytnutými Ministerstvem vnitra z agendového informačního systému evidence obyvatel. Žalobci byly platební výměry doručovány v souladu s výše citovanými ustanoveními zákona o správě daní a poplatků. Desátým dne od uložení platebních výměrů, tj. 26.4.2004 tak byly tyto žalobci fiktivně doručeny.

Pokud žalobce namítá, že jeho zmocněnkyni v daňovém řízení – daňové poradkyni – nebyly při nahlížení do spisů předloženy tyto spisy úplné, neboť v nich chyběly doručenky od platebních výměrů, a z této skutečnosti dovozuje, že správce daně neunesl důkazní břemeno stran prokázání doručení platebních výměrů žalobci, soud konstatuje, že v protokolu o nahlížení do správního spisu ze dne 10.5.2012, který zmocněnkyně žalobce podepsala, nejsou z její strany vyjádřeny žádné námitky, a to ani co se týče úplnosti předloženého spisového materiálu; v protokolu je výslovně uvedeno, že zmocněnkyně žalobce „neměla námitek proti rozsahu, v jakém jí bylo umožněno nahlížet do spisů“.

Je pravdou, že důkazní břemeno k prokázání doručení písemností do vlastních rukou nese dle ust. § 31 odst. 8 písm. a) zákona o správě daní a poplatků primárně správce daně. V souladu s ust. § 17 odst. 12 daňového řádu však toto doručení prokazuje správce daně řádně vyplněnou doručenkou.

Co se týče otázky, kdo dále nese důkazní břemeno v otázce doručování, musí ve smyslu ust. 17 odst. 12 zákona o správě daní a poplatků nejprve vyvstat důvodné pochybnosti o tom, zda příslušná písemnost, byť opatřená řádně vyplněnou doručenkou, byla do vlastních rukou adresáta doručena. Z tohoto tedy vyplývá, že ten, kdo hodlá doručení písemnosti zpochybnit, musí nejprve sám unést břemeno tvrzení, tedy musí předložit taková skutková tvrzení, která jsou skutečně způsobilá doručení zpochybnit, neboť vytvářejí věrohodnou verzi reality, podle níž předmětná zásilka doručena nebyla. Opačný výklad citovaných ustanovení by vedl k absurdním důsledkům, neboť by umožňoval adresátovi zásilky z obstrukčních důvodů popírat doručení jakékoli písemnosti pouhým vyjádřením, že mu nebylo doručeno, přičemž by bez dalšího vznikala povinnost finančních orgánů provádět k této otázce dokazování (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.11.2007, č.j. 1 Afs 7/2007-169).

Soud v projednávané věci dospěl k závěru, že žalobce neunesl břemeno tvrzení důvodných pochybností ohledně (ne)doručení předmětných platebních výměrů. Žalobce argumentuje pouze tím, že při nahlížení do spisu nebyly zmocněnkyni žalobce předloženy doručky od platebních výměrů. Tato argumentace však nezpochybňuje a nemůže zpochybnit, natož pak vyvrátit, skutečnost, že doručky od platebních výměrů jsou ve správním spisu založeny, a že řádné doručení těchto písemností žalobci k datu v nich uvedenému skutečně prokazují. Těmito doručenkami správce daně unesl své důkazní břemeno řádného doručení platebních výměrů žalobci v roce 2004, žádného dalšího doplnění dokazování již v tomto směru není třeba.

Pokud jde o doručování platebních výměrů veřejnou vyhláškou, soud konstatuje, že toto doručování bylo s ohledem na předchozí doručení písemnosti prostřednictvím provozovatele poštovních služeb již nadbytečné; pro tento způsob doručování taktéž nebyly splněny podmínky stanovené v ust. § 19 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků. Soud ze správního spisu totiž zjistil, že ještě před doručováním platebních výměrů byla žalobci doručována Výzva k odstranění pochybností ze dne 11.2.2004 prostřednictvím provozovatele poštovních služeb na adresu A. Předmětnou zásilku si na této adrese žalobce dne 9.3.2004 osobně převzal. Tímto má soud za prokázané, že se žalobce v místě svého dlouhodobého pobytu zdržoval, a proto se doručení veřejnou vyhláškou v tomto případě neuplatní.

Co se týče námitky nicotnosti rozhodnutí z důvodů uvedení nesprávného rodného čísla žalobce, soud uvádí, že ze stávající zákonné úpravy výslovně plyne, že za nicotné se považuje takové rozhodnutí, které (1.) bylo vydáno zcela mimo věcnou působnost rozhodujícího orgánu anebo (2.) trpí natolik zásadními vadami, že je prostě nelze provést anebo je nelze vůbec považovat za rozhodnutí. V případě prvním nicotnost z tohoto důvodu zjišťuje a rozhodnutím prohlašuje správní orgán nadřízený tomu správnímu orgánu, který nicotné rozhodnutí vydal. V případě druhém nicotnost z tohoto důvodu vyslovuje soud v rámci správního soudnictví postupem podle s. ř. s.

Nicotný správní akt trpí vadami takové intenzity, že již vůbec nelze o správním aktu hovořit. Typicky jsou takovými vadami neexistence zákonného podkladu pro rozhodnutí, nedostatek pravomoci, nejtěžší vady příslušnosti, absolutní nedostatek formy, absolutní omyl v osobě adresáta, neexistence skutkového základu způsobující bezobsažnost, požadavek trestného plnění, požadavek plnění fakticky nemožného, neurčitost, nesmyslnost či neexistence vůle. Uvedení nesprávného rodného čísla za současného uvedení správného jména, příjmení a adresy dlouhodobého pobytu žalobce nelze považovat za absolutní omyl v osobě adresáta rozhodnutí. Jedná se o pochybení, které sice představuje vadu rozhodnutí,

avšak dle názoru soudu zjevně nikoli natolik intenzivní, že by po žalobci nebylo možno spravedlivě žádat, aby rozhodnutí respektoval.

Soud tedy uzavírá, že žalobci byly předmětné platební výměry na daň darovací doručeny v roce 2004, konkrétně dne 26.4.2004, a proto odvolání podaná proti těmto platebním výměrům v roce 2012 správce daně i žalovaný v souladu se zákonem správně vyhodnotili jako opožděná.

S ohledem na výše uvedené neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. června 2017

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková